

Csillagtallérok

Válogatás a legszebb eredeti
Grimm-mesékből

MÓRA

Csillagtallérok

Válogatás a legszebb eredeti
Grimm-mesékből

Verena Körting illusztrációival

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe: *Mein Buch der schönsten Märchen*

© 2015, Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Fordította PERCZEL ENIKŐ

VERENA KÖRTING illusztrációival

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Perczel Enikő, 2021

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

MÓRA KÖNYVKIADÓ

1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők

Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 486 912 2

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Szerkesztő: Dávid Ádám

Felelős szerkesztő: Pacskovszky Zsolt

Műszaki szerkesztő: Sörfőző Zsuzsa

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Nyomtatta és kötötte: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató

Munkaszám: 211166

www.dabasinyomda.hu

Tartalom

Hamupipőke	5
A békakirály és vaspántos Henrik	17
Holle anyó	25
Limlomocska	31
Hófehérke	37
Csipkerózsika	51
Jancsi és Juliska	59
Piroska	73
A farkas és a hét kecskegida	79
A bátor szabólegényke	85
Hófehérke és Rózsapiros	97
A hét holló	107
A brémai muzsikusok	113
Csillagtallérok	119
A nyúl meg a sün	123
Jancsi szerencséje	129
Hüvelyk Matyi	137
Rigócsőr király	147
A csizmás kandúr	155
A lump banda	163
Aranyhajú Raponc	167
Bátyuska és húgocska	173
Terülj, asztalka, aranyszamár és ki a zsákból, bunkó	185

Hamupipőke

Élt egyszer egy gazdag ember, akinek megbetegedett a felesége. Amikor az asszony érezte, hogy nem sok ideje van már hátra, magához hívatta egyetlen leányát, és így szólt hozzá:

– Drága gyermekem! Maradj jámbor és szófogadó, hogy a Jóisten megsegítsen, én pedig letekintek rád az égből, és örökké veled leszek.

Azzal lehunyta szemét és meghalt.

A kis árva minden áldott nap meglátogatta édesanyja sírját, ott kisírta magát, és továbbra is ugyanolyan jámbor, szófogadó maradt, ahogy addig. Beköszöntött a tél, fehér dunyhával takarta be a sírt, majd mire a tavaszi napsugár újra kitekarta, a gazdag ember új feleséget hozott a házhoz.

Ez az új asszony hozta ám magával két lányát is! Az arcuk szép fehér volt, de a szívük csúf fekete. Nehéz időszak köszöntött a szegény árvára. A két mostoha-nővér kijelentette:

– Mit keres velünk egy szobában ez a buta liba?! Aki nem dolgozik, ne is egyék! A cselédnek odakint a helye!

Megfosztották a kislányt szép ruháitól, ócska rongyokba öltöztették, és fapucscot húztak a lábára.

– Oda nézzetek, hogy felcicomázta magát a büszke hercegkisasszony! – kiabálták nevetve, és a konyhába vezették.

Az árvának látástól vakulásig dolgoznia kellett. A kakasszóval ébredt, vizet hordott, tüzet rakott, főzött, mosott. De mindez nem volt elég, a mostohanővérek válogatott kínzásokkal gyötörték: csúfolták, borsót és lencsét szórtak a hamuba, amit szét kellett válogatnia. Esténként, amikor már alig állt a lábán, nem ágyban hajthatta álomra a fejét, hanem bele kellett feküdnie a hamuba, a tűzhely mellé. És mivel mindig csupa piszok és kosz volt, elnevezték Hamupipőkének.

Történt egyszer, hogy édesapja vásárba indult, és megkérdezte a két mostohalányt, milyen vásárfiát hozzon nekik.

- Szép ruhákat – mondta az egyik.
- Gyöngyöket és drágaköveket – felelte a másik.
- Hát neked mit hozzak, Hamupipőke?
- Édesapám, törd le az első ágacskát, ami a kalapodnak ütődik hazafelé jövet, és azt hozd el nekem.

A gazdag ember összevásárolt a két mostohalányának szép ruhát, gyöngyöt, drágakövet. Hazafelé egy zöldellő mogyoróbokron ugrott át, amikor egy ágacska leverte fejről a kalapját. Letörte, és hazavitte Hamupipőkének. Amikor hazatért, odaadta két mostohalányának a kért vásárfiákat, Hamupipőkének pedig a mogyoróágacskát. Hamupipőke megköszönte az ajándékot, kiment a temetőbe, és elültette édesanyja

sírjára. Keserves sírásra fakadt, csak úgy záporoztak a könnyei, megöntözték az ágacskát, ami gyökeret eresztett, és szép fa sarjadt belőle. Hamupipőke napjában háromszor kiment alá sírdogálni és imádkozni. Olyankor egy madárka szállt a mogyorófácskára, és bármit kívánt Hamupipőke, a kismadár ledobta neki.

Történt egyszer, hogy a király kihirdette: három napra szóló bál rendeztetik, és arra az ország minden eladósorban lévő szép leánya meghívattatik, hogy a királyfi közülük válasszon menyasszonyt magának. A mostohalányok táncreperdültek örömükben, amikor megtudták, hogy ők is hivatalosak a bálba. Hamupipőkére parancsoltak:

– Fésüld meg a hajunkat! Fényesítsd ki a cipellónket! Kapcsold be a ruhánk pántját! Lakodalomba megyünk a királyi palotába.

Hamupipőke szót fogadott, de közben kicsordult a könnye, mert ő is szívesen ment volna velük táncolni. Könyörgött a mostohájának, hogy engedje el a bálba, de az csak kigúnyolta:

– Te, Hamupipőke, ilyen szutykosan, koszosan akarsz bálba menni? Se ruhád, se cipőd, miben akarsz te táncolni?

Az árva lány addig kérlelte a mostoháját, míg az végül beadta a derekát:

– Kiszórok neked a hamuba egy tál lencsét; ha két óra alatt kiválogatod, velünk jöhetsz.

Hamupipőke kiosont a kertbe, és elkiáltotta magát:

– Tubicáim, gerlicéim, égi madárkáim, gyertek, segítsetek lencsét válogatni!

*Jó lencsét az edényembe,
a rosszat a begyetekbe!*

Ekkor két hófehér galamb röppent be a konyhaablakon, aztán egy gerlesereg, majd ahány madár csak az égen volt, mind ott repdesett és burrogott a hamu körül. A két hófehér galamb bólogatni kezdett a fejcskéjével, és csipegettek – csip, csip, csip –, majd a többi madár is – csip, csip, csip, csip –, az ép lencse-

szemeket mind az edénybe hordták. Egy óra se telt bele, már ki is válogatták a lencsét és elrepültek. Hamupipőke repeső szívvel szaladt az edénnyel a mostohájához, azt hitte, velük mehet a lakodalomba. A mostoha azonban leforrázta szavaival:

– Nem, Hamupipőke, se ruhád, se táncos lábad. Rajtad nevetne az egész udvar. – Amikor a lány megint elpityeredett, a mostoha hozzátette: – Ha kiválogatsz a hamuból két tál lencsét egy óra alatt, velünk jöhetsz.

De magában azt gondolta a mostoha, ez úgylis lehetetlen, majd kiöntött két tál lencsét a hamuba. Hamupipőke ismét kiosont a kertbe, és megint elkiáltotta magát:

– Tubicáim, gerlicéim, égi madárkáim, gyertek, segítsetek lencsét válogatni!

*Jó lencsét az edényembe,
a rosszat a begyetekbe!*

Ekkor ismét két hófehér galamb röppent be a konyhaablakon, aztán egy gerlesereg, majd ahány madár csak az égen volt, mind ott repdesett és burrogott a hamu körül. A két hófehér galamb bólogatni kezdett a fejcskájével, és csipegettek – csip, csip, csip, csip –, majd a többi madár is – csip, csip, csip, csip –, a jó lencseszemeket mind az edénybe hordták. Fél óra se telt bele, kiválogatták az összes lencsét és elrepültek.

Hamupipőke repeső szívvel szaladt a tállal a mostohájához, azt hitte, velük mehet a lakodalomba. A mostoha azonban megint leforrázta szavaival:

– Hiába minden, itthon maradsz. Se ruhád, se táncos lábad, csak pironkodnánk miattad.

Azzal sarkon fordult, és a két gögös lányával elsietett a bálba. Amikor Hamupipőke magára maradt, kiment édesanyja sírjához, és így szólt a mogyorófához:

– *Rázd meg magad, kis, karcsú fa,
kell egy arany-ezüst ruha!*

A madárka ledobott Hamupipőkének egy arany-ezüstös ruhát meg egy pár ezüsthímzéses selyemtopánkát. Hamupipőke egy szempillantás alatt felöltözködött, és elment a lakodalomba. A mostohaanya meg a két mostohanővére meg se ismerte, azt hitték, hogy más országbéli királylány, olyan gyönyörű volt az aranyruhában. Hamupipőkéről azt gondolták, biztosan lencsét válogat a hamuból.

A királyfi Hamupipőkéhez lépett, kézen fogta, és táncba vitte. Rá se nézett más lányra, egyetlen pillanatra sem engedte el a kezét, és ha valaki táncrea akarta kérni Hamupipőkét, kijelentette:

– Ő az én párom.

Jócskán beesteledett már, amikor Hamupipőke indulni készült. A királyfi pedig így szólt:

– Hazakísérlek. – Mert szerette volna megtudni, hol lakik a szépséges leány.

Hamupipőke azonban elillant a királyfi elől, és bebújt a kertjükben álló galambdúcba. A királyfi megvárta, míg a gazdag ember hazaérkezik, és elbeszélte neki, hogy a titokzatos szépséges lány eltűnt a galambdúcban.

A gazdag ember fején átsuhant a gondolat: „Csak nem Hamupipőke az?”

Fejszét és baltát kerítették, hogy betörjék a galambdúc ajtaját, de egy árva lelket sem találtak odabent. Amikor bementek a házba, Hamupipőke már a hamuban feküdt szutykos rongyaiban, csak egy olajmécses pislákol a kéményben. Mert az imént kiugrott a galambdúc hátsó bejáratán, a mogyorófacskához futott, levetette szép ruháját, és rátette a sírra. A madárka felkapta a csőrével, Hamupipőke meg az ócska rongyaiban a hamuba kuporodott.

Másnap, amikor folytatódott a palotában a multság, és a gazdag ember a mostohával meg a mostohanővérekkel megint elhajtott, Hamupipőke kiment a mogyorófához, és rákezdté:

– *Rázd meg magad, kis, karcsú fa,
kell egy arany-ezüst ruha!*

A madárka a csőrében ledobott Hamupipőkének egy még sokkal szebb ruhát, mint előző nap. És amikor ebben a szép ruhában megjelent a bálban, mindenkit elkápráztatott a szépségével. A királyfi csak őt várta, kézen fogta, táncba vitte, és egész este egyedül csak vele táncolt. Ha valaki táncra akarta kérni Hamupipőkét, kijelentette:

– Ő az én párom.

Amikor beesteledett, Hamupipőke indulni készült, a királyfi utánasietett, mert szerette volna megtudni, hol lakik a szépséges leány.

Hamupipőkének azonban nyoma veszett a kertjüknél. Állt benne egy hatalmas körtefa, ami mesésen szép körtéket termett. Hamupipőke úgy mászott föl az ágak közé, mint egy mókuska, a királyfi már csak a hült helyét találta. Megvárta, míg a gazdag ember hazaérkezik, és így szólt hozzá:

– A titokzatos szépségnek nyoma veszett. Ha jól láttam, felmászott a fára.

A gazdag ember fején ismét átsuhant a gondolat: „Csak nem Hamupipőke az?” Fejszét hozatott, és kivágta a körtefát, de senkit sem találtak az ágai között. Amikor beléptek a konyhába, Hamupipőke már a hamuban feküdt, ahogy szokott, mert a körtefa túloldaláról leugrott, a mogyorófácskához futott, visszaadta a madárkának szép ruháját, és ócska rongyaiba bújt.

Amikor a vigasság harmadik napján a gazdag ember a mostohával és a mostohanővérekkel megint elhajtott, Hamupipőke kiment édesanyja sírjához, és így szólt a mogyorófácskához:

– *Rázd meg magad, kis, karcsú fa,
kell egy arany-ezüst ruha!*

Abban a pillanatban a madárka a csőrében ledobott Hamupipőke elé egy ruhát, de ez úgy ragyogott, úgy csillogott-villogott, hogy nem akadt párja széles e világon. A cipellő is színarany volt. Amikor Hamupipőke ebben a ruhában megjelent a lakodalomban, a vendégsereg ámuldozott a csodálkozástól. A ki-

rályfi egész este csak vele táncolt. Ha táncra akarták kérni Hamupipőkét, kijelentette:

– Ő az én párom.

Amikor beesteledett, Hamupipőke épp indulni készült, a királyfi haza akarta kísérni, de a lány egy szempillantás alatt perdült ki az ajtón: a királyfi már csak a hült helyét találta. Hanem a királyfit sem ejtették a feje lágyára, és meghagyták a szolgálainak, hogy kenjék be szurokkal a lépcsőt. Így történt, hogy amikor Hamupipőke leszaladt, a bal cipellője a szurokba ragadt.

A királyfi tenyerébe vette az apró, kecses színarany topánkát. Másnap elment vele a gazdag emberhez, és így szólt:

– Az lesz a feleségem, akinek a lábára ráillik ez az aranycipellő.

Megörült a két mostohanővér! Szép lába volt mindkettőnek. A nagyobbik mindjárt fogta is a cipellőt, és bevitte a szobába, hogy felpróbálja, ment vele az anyja is. Hanem sehogyan sem fért bele a nagylábujja; szűk volt rá a cipellő. Az anyja kést nyomott a kezébe, és ráparancsolt:

– Vágd le a nagylábujjadat! Ha királyné leszel, úgysem kell soha többé gyalog járnod!

A lány lenyisszantotta a nagylábujját, beletuszkolta a lábát a cipőcskébe, és fogát összeszorítva kiment a királyfihoz. Az a nyergébe emelte, mint a menyasszonyát, és ellovagolt vele. Útjuk azonban Hamupipőke édesanyjának sírja mellett vezetett el. Két galamb ült a mogyorófacskán, és így turbékoltak:

– Nézd meg jobban, turbék-turbék!

Vér áztatja a cipőcskét.

Hiába szép, túl nagy a láb,

otthon vár igazi arád.

Erre a királyfi lenézett a lány lábára, és látta, hogy tényleg vér bugyog a topánkából. Tüstént megfordította a lovát, majd hazavágtatott a hamis menyasszonnyal.

– Nem ez az igazi! – mondta –, próbálja fel a másik lány is a cipellőt!

Ez is bement vele a szobába, és boldog vigyorral dugta bele a lábát, hanem a sarka sehogy sem fért bele. Az anyja kést nyomott a kezébe, és ráparancsolt:

– Vágj le belőle egy darabot! Ha királyné leszel, úgysem kell többet gyalog járnod!

A lány levágott egy darabot a sarkából, beletuszkolta a lábát a cipőcskébe, és fogát összeszorítva kiment a királyfihoz. Az a nyergébe emelte, mint a menyasszonyát, és ellovagolt vele. Amikor a mogyorófacskához értek, így turbékolt a két galamb:

– Nézd meg jobban, turbék-turbék!

Vér áztatja a cipőcskét.

Hiába szép, túl nagy a láb,

otthon vár igazi arád.

A királyfi lenézett a lány lábára, és látta, hogy vér bugyog a topánkából. Tüstént megfordította a lovát, majd hazavágtatott a hamis menyasszonnyal, és így szólt:

– Ez sem az igazi! Nincs több lányotok?

A gazdag ember így felelt:

– Nincs, csak megboldogult feleségem után maradt a haszontalan Hamupőke, de ő nem lehet a menyasszony.

A királyfi megparancsolta, hogy küldjék hozzá a lányt, de a mostoha hímezett-hámozott:

– Nem emberi szemnek való az a koszfészek!

A királyfi azonban nem tágított, így kénytelenek voltak odahívni Hamupőkét. Az kezét, arcát gyorsan megmosta, bement, és meghajolt a királyfi előtt,

aki átnyújtotta neki az aranycipellőt. Hamupipőke leült egy zsámolyra, lehúzta lábáról a nehéz fapapucsot, és belebújít a topánkába. Mintha a lábára öntötték volna! Majd amikor felállt, és a királyfi arcába nézett, az egyből felismerte, hogy ezzel a szépséges lánnyal táncolt, és így kiáltott:

– Ő az igazi menyasszony!

A mostoha és a mostohanővérek sárgultak az irigységtől.

A királyfi azonban maga elé ültette a nyeregbe Hamupipőkét,

és ellovagolt vele. Amikor a mogyorófácskához értek, a két galamb most ezt turbékolta:

– Megtaláltad, turbék-turbék!

Nem véresek a cipőcskék.

Pont beleillik ez a láb,

vidd haza igazi arád!

Majd Hamupipőke vállára röppentek, egyik a jobb vállára, másik a bal vállára, és el sem mozdultak onnét.

A királyi menyegzőre eljöttek a csalfa mostohanővérek is, törleszkedni, na meg a markukat tartani. Amikor a menyasszony és a vőlegény a templomhoz ért, az idősebb mostohanővér jobbról, a fiatalabb mostohanővér balról állt; a két galamb meg kivájta az egyik szemüket. Amikor aztán az ifjú pár kilépett a templom ajtaján, az idősebb mostohanővér balról, a fiatalabb mostohanővér jobbról állt; a két galamb ekkor kivájta a másik szemüket is. Így hát örök időkre vaksággal fizettek gonoszságukért és álnokságukért.